

εις μνήμην

Φιλορρήμων Χαλκαίος

Πουνέντες ζωηρός με αστροφεγγιά,
ο ορίζοντας μουντός που δεν ζυγώνει.
Βουρκώνουν από ώρα τα ματάκια
στην αγκαλιά του ο χαμός τα νανουρίζει.
Φλόγα ζωής την παγωνιά γλυκαίνει.

Μυρίζει φόβο, με ιδρώτα αρμυρό

μία εξάντληση π’ ανατριχιάζει.
Μοίρα πηχτή, ζωή ξεριζωμένη
το χάραμα που αργεί και ξεθωριάζει.
Είν’ η στιγμή που χάνονται όλα.

Σε έξαψη η ψυχή, τα όρια τρυπάει
η ηράκλεια δύναμη έρχεται και στραγγίζει.
Ρουφά η σιωπή την οιμωγή της μάνας,
και του μωρού το κλάμα, να μη μας φτάνει,
ενώ ο παφλασμός καταναλώνει την ελπίδα.

Σε τέτοιο κρύο, κάθυγρο κελί,
αδειάζει το περίσσεμα του κόσμου.
Χρεοκοπεί αθόρυβα ο πολιτισμός
μαζί του εξαϋλώνεται όποια δικαιολογία.
Καμιά ντροπή δεν το γυρίζει πίσω.

11 Ιούνη ’19